

TOWARDS A STRATEGIC PARTNERSHIP BETWEEN THE USA AND ASEAN

By
Dr Ioan Voicu*

Abstract

Globalization demands a global diplomacy adaptable to regional requirements. In the Asia-Pacific area the close engagement between the Association of South-East Asian Nations (ASEAN) and the United States of America (US) remains a key foundation for regional peace, security and prosperity.

For ASEAN the Treaty of Amity and Cooperation in South-East Asia (TAC) is a legal code of conduct governing relations in the region. The US acceded to the TAC in 2009. That was a very significant symbol of collective political commitment offering useful juridical foundations for the implementation of the Joint Vision Statement on the ASEAN-US Enhanced Partnership released in November 2005. This partnership must continuously be adapted to new dynamics and realities.

By the Joint Statement of the 4th ASEAN-US Leaders' Meeting of November 20, 2012, the door was officially open to elevate this partnership to a strategic level. The US endorsed ASEAN centrality in future attempts to build a new regional architecture.

Defining a long-term workable and comprehensive strategy requires more energetic diplomatic efforts from all parties for deepening and broadening multi-dimensional cooperation in South-East Asia in the years to come.

บทคัดย่อ

ในยุคโลกาภิวัตน์จำเป็นต้องมีการเจรจาต่อรองระดับโลกที่ปรับเปลี่ยนเข้ากับความต้องการของภูมิภาค ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกการมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิดระหว่างสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) และสหรัฐอเมริกา ยังคงเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการรักษาสันติภาพ ความปลอดภัยและความเจริญรุ่งเรืองของภูมิภาค

---

*Doctor in political sciences, (international law) of Geneva University (1968); doctor honoris causa in international law of Assumption University of Thailand (1998); alternate representative of Romania to the United Nations Security Council (1990-1991); ambassador of Romania to the Kingdom of Thailand and permanent representative to international organizations based in Bangkok (1994-1999); visiting professor in Assumption University of Thailand since February 2000.

สำหรับสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (TAC) เป็นจรรยาบรรณทางกฎหมายด้านความสัมพันธ์ในภูมิภาค สหรัฐอเมริกายอมรับสนธิสัญญามิตรภาพและความร่วมมือในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในปี 2552 ซึ่งเป็นเครื่องหมายที่สำคัญของพันธกิจทางการเมืองโดยรวมซึ่งเป็นรากฐานทางกฎหมายที่เป็นประโยชน์สำหรับการดำเนินการของแถลงการณ์วิสัยทัศน์ร่วมว่าด้วยความเป็นหุ้นส่วนที่เพิ่มพูนระหว่างสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และสหรัฐอเมริกาซึ่งจัดทำในเดือนพฤศจิกายน 2548 ความร่วมมือนี้จะต้องนำไปปรับใช้เพื่อให้เป็นพลศาสตร์ใหม่และเกิดผลที่เป็นจริงอย่างต่อเนื่อง

แถลงการณ์ร่วมของการประชุมผู้นำอาเซียน – สหรัฐอเมริกาครั้งที่ 4 เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2555 เป็นการเปิดประตูอย่างเป็นทางการเพื่อยกระดับความร่วมมือนี้ให้อยู่ในระดับยุทธศาสตร์ สหรัฐอเมริกาได้รับรองความเป็นศูนย์กลางของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้สำหรับความพยายามในอนาคตที่จะสร้างเป็นสถาปัตยกรรมแห่งภูมิภาคใหม่

การกำหนดระยะเวลาการทำงานในระยะยาวและกลยุทธ์ที่ครอบคลุมจะต้องใช้ความพยายามทางการทูตอย่างจริงจังจากทุกฝ่ายเพื่อความร่วมมือในเชิงลึกและเชิงกว้างในหลายมิติในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในอนาคต

I. THE FRAMEWORK

In an appropriate Asian context, Henry Kissinger made the assertion that “The continents interact, but they do not necessarily understand each other”.¹ As the winds of monumental changes are blowing in many parts of the world today, it is the responsible role of diplomacy to contribute to making inter-continental understanding possible. This is not an easy task during the irreversible process of globalization which demands a new diplomacy more flexible and adaptable to regional specificities and requirements.

If development recommends itself as a universal concern, development-centered globalization must become a common cause at the planetary level.

In terms of development, the Asia-Pa-

cific area is emerging as the epicenter of future global economic growth leading to a scenario where the current century is expected to enter contemporary history as the Asia-Pacific Century. Consequently, adequate attention should be given to South-East Asia and its main institutional structure represented by the Association of South-East Asian Nations (ASEAN) established in 1967.²

With its ten members (Brunei Darussalam, Cambodia, Indonesia, Laos, Malaysia, Myanmar, Philippines, Singapore, Thailand and Vietnam) ASEAN is home to about 620 million people, 60 per cent of whom are under 30 years of age. Its combined GDP is the third largest in Asia, after China and Japan. It covers an extraordinary spectrum of cultures, religions and political systems. Its members